

L'HOME DE GUIX

C.J. Tudor

Fragment

Pròleg

El cap de la noia descansava en una petita muntanya de fulles marrons i carbasses.

Els seus ulls ametllats miraven cap al dosser de sicòmors, faigs i roures, però no veien els dits vacil·lants del sol que s'esmunyien entre el brancatge i ruixaven d'or el terreny boscós. No parpellejaven mentre tot d'escarabats negres i lluents li recorrien les pupil·les. Ja no veien res, només fosc.

Una mica més enllà, una mà pàl·lida emergia d'una altra petita mortalla de fulles com si demanés auxili, o la constatació que no estava sola. Però no va trobar ni una cosa ni l'altra. Les altres parts del cos eren lluny del seu abast, amagades en altres racons apartats del bosc.

A prop, es va sentir l'espetec d'un branquilló, fort com un petard enmig de la quietud, i des del sotabosc va esclatar una ràfega d'ocells. Hi havia algú que s'acostava.

Es va agenollar al costat de la noia que no hi veia. Uns dits, tremolosos de neguit, li van amoixar els cabells amb delicadesa i li van acaronar les galtes fredes. Llavors li van alçar el cap, n'hi van espolsar unes quantes fulles que tenia adherides a la vora irregular del coll i l'hi van introduir amb cura dins d'una bossa, on va quedar agombolat entre uns quants guixos trencats.

Després d'un moment de reflexió, va ficar les mans dins la bossa i va cloure els ulls de la noia. Tot seguit, va tancar la cremallera, es va aixecar i es va endur la bossa.

Al cap d'unes quantes hores, van arribar els agents de la policia i l'equip de forenses. Van fer càlculs i fotografies, van explorar el terreny i es van acabar emportant el cos de la menor al dipòsit de cadàvers, on es va quedar unes quantes setmanes, com si esperés que el completessin.

No va passar mai. Es van organitzar batudes exhaustives i hi va haver interrogatoris i campanyes, però malgrat els encomiables esforços dels detectius i la ciutadania, no van trobar mai el cap, i la noia del bosc va quedar eternament incompleta.

2016

Comença pel principi.

El problema és que no ens vam posar mai d'acord respecte al moment exacte en què tot va començar. Va ser quan a en Fat Gav li van regalar la galleda de guixos pel seu aniversari? Va ser quan vam començar a dibuixar els ninots amb els guixos o quan van començar a aparèixer sols? Va ser aquell accident terrible? O quan van trobar el primer cadàver?

Hi podria haver diversos començaments. M'imagino que qualsevol seria digne d'aquest títol. Però en el fons jo penso que tot va començar el dia de la fira. Si més no, és el que tinc més gravat a la memòria. Per la Noia Waltzer, evidentment, però també perquè va ser el dia en què tot va deixar de ser normal.

Si el nostre món fos una d'aquelles boles decoratives amb neu, aquell va ser el dia en què un déu arbitrari va venir, la va sacsejar ben fort i la va tornar a deixar a lloc. Fins i tot quan l'escuma i les volves ja no es movien, les coses no havien quedat com abans. No ben bé, si més no. Potser semblaven iguals a través del vidre, però a dins tot era diferent.

Aquell també va ser el dia en què vaig conèixer el senyor Halloran. Per tant, a l'hora d'escollir un començament, m'imagino que aquest és tan vàlid com qualsevol altre.

1986

—Avui hi haurà tempesta, Eddie.

Al meu pare li agradava fer prediccions meteorològiques amb una veu fonda i autoritària, com els meteoròlegs de la tele. Sempre les feia amb una seguretat absoluta, tot i que normalment s'equivocava.

Vaig mirar per la finestra, cap al cel blau i perfecte, d'un blau tan brillant que havies d'entretancar una mica els ulls per mirar-lo.

—No ho sembla pas, que hi hagi d'haver una tempesta, papa —vaig dir a través d'un mos d'entrepà de formatge.

—Perquè no n'hi haurà cap —va dir la mare, que acabava d'entrar a la cuina d'improvís i en silenci, com una mena de guerrera ninja—. La BBC diu que serà un cap de setmana calorós i assolellat... I no enraonis amb la boca plena, Eddie —va afegir.

—Mmm —va fer el pare, que era el que feia sempre que discrepava de la mare però no gosava dir-li que anava errada.

La veritat és que ningú no gosava discrepar-ne. La mare feia —i de fet encara fa— una mica de por. Era alta, tenia els cabells curts i foscos, i uns ulls marrons que podien desbordar diversió o gairebé irradiar negror quan s'empipava (i era per això que, una mica com en el cas de l'increïble Hulk, procuraves no fer-la empipar).

La mare era metge, però no una d'aquelles metges normals i corrents que cusen cames i t'administren injeccions per curar-te. Una vegada el pare em va dir que la mare es dedicava a «ajudar dones amb problemes». No em va especificar quins problemes, però vaig deduir que devien ser força greus si requerien la intervenció d'un metge.

El pare també treballava, però des de casa. Escrivia per a revistes i diaris. Però no sempre. De vegades rondinava perquè ningú no li oferia feina, o bé dibuixava una rialla amarga i deia: «No és el meu públic, aquest mes, Eddie».

Quan jo era petit, tenia la sensació que el pare no feia una feina «com cal»: una feina digna d'un pare. Els pares havien de portar americana i corbata, anar a treballar de bon matí i tornar a casa al vespre per sopar. El meu anava a treballar a l'habitació dels convidats i s'asseia davant l'ordinador amb pijama i samarreta, de vegades sense ni tan sols haver-se pentinat.

Pel que feia a l'aspecte, tampoc no s'assemblava gaire als altres pares. Lluïa una barba espessa i exuberant, i portava els cabells llargs recollits en una cua. Duia texans tallats i foradats, fins i tot a l'hivern, i samarretes descolorides amb noms de grups antics estampats, com ara Led Zeppelin o The Who. De vegades també anava amb sandàlies.

En Fat Gav em va deixar anar que el meu pare era un «coi de hippy». Segurament tenia raó. Però en aquell moment m'ho vaig prendre com un insult i li vaig clavar una empenta, i ell em va aixecar com en un combat de lluita lliure, i vaig arribar a casa amb uns quants blaus nous i sang al nas.

Després, no cal dir-ho, vam fer les paus. En Fat Gav podia ser un torracollons —era un d'aquells nanos grassos que sempre havien de cridar més que els altres i ser els més ofensius, ni que fos per espolsar-se els abusananos de veritat—, però també era un dels meus millors amics i la persona més lleial que jo coneixia.

—Cuida els amics, Eddie Munster —em va dir un cop en to solemne—. Els amics ho són tot.

Eddie Munster era el meu sobrenom. Venia del meu cognom: Adams, com La família Addams. És veritat que el nen de La família Addams es deia Pugsley i que l'Eddie Munster sortia a La família Munster, però en aquella època tot allò tenia sentit i, com de vegades passa amb alguns sobrenoms, aquell em va quedar.

L'Eddie Munster, en Fat Gav, en Metal Mickey (pels ferros enormes que portava a les dents), en Hoppo (en David Hopkins) i la Nicky. Vet aquí la nostra colla. La Nicky no tenia cap sobrenom perquè era una nena, tot i que ella s'escarrassava de valent per fer v